

Hvad bøn formår.

Følgende oplevelse er fortalt af en missionær, som virkede på Malakka, og er skrevet ned og offentliggjort af Leatha Humes – missionær i Indonesien.

En missionær og hans kammerat måtte tage til et afsides liggende sted for at hente penge i en bank, som havde modtaget et beløb til dem.

Mørket faldt på, inden de kunne nå hjem, og derfor anbefalede de sig i Guds hånd og lagde sig til at sove på en øde bjergskråning.

Den næste morgen tog de så resten af vejen hjem.

Nogle uger senere kom en mand til missionens sygehus for at blive behandlet. Han stirrede på missionæren og sagde: ”Jeg har set dig før.” ”Nej, sagde missionæren, ”jeg tror ikke, vi nogen sinde har truffet hinanden før.” ”Jo, det har vi”, sagde manden, ”du sov på en bjergskråning for nogle uger siden. Vi var nogle mænd, som så dig i banken, og vi fulgte efter jer, for at udplyndre jer, når det blev mørkt, men vi vovede det ikke for soldaterne.”

”Soldaterne?” udbrød missionæren med en latter, ”der var ingen soldater med os den dag.”

Røverer lod sig ikke rokke. ”Jo, det var der. Vi talte med dem, der var 16 og de bar sværd.”

Missionæren lod ham beholde sin mening og affærdigede det hele med en hallucination.

Da missionæren senere var hjemme på ferie, fortalte han ved et møde om denne begivenhed.

Efter mødet kom en af hans venner til ham og spurgte: ”Hvilken nat var det, I slog lejr på bjergskråningen og sov dér?”

Missionæren så efter i sin dagbog, og hans ven kontrollerede datoen og sagde så: ”Netop den dag havde vi vort ugentlige bedemøde, og vi bad specielt for dig.

Vi var 16 den aften.”